

mindste Indtryk af sine Omgivelser. Naar der blev rørt ved Forbindingen paa hans syge Øre, kunde der over hans blege Ansigt glide en Skygge af det lille forstille Smil, hvormed han plejede at forsikre, at han „slet ikke længer kunde mærke noget;“ men ellers havde Ansigtet mistet ethvert Udtryk, og bag de halvlukkede Laag syntes Øjnenes Liv allerede udslukt.

Hansine plejede ham Nat og Dag med sin vante Taalmodighed og Selvbeherskelse. Ingen skulde kunne se paa hende, at hun var fortrolig med sit Barns Skæbne; og dog havde hun omtrent fra dets første Krampetrækning vidst, at det kun havde faa Dage at leve i.

Emanuel derimod holdt Haabet oppe næsten til det sidste. Selv efter at Lægen ved et fornyet Besøg i varsomme Ord havde meddelt ham, at han maatte være forberedt paa Sønnens snarlige Bortgang, slap han ikke Troen paa Guttens Modstandskraft og sine Bønners Styrke. I hvert et Glimt af tilbagevendende Liv i Barnets Ansigt saa' han et Tegn paa, at Himlen havde bønhørt ham. Det var, som om han ikke kunde tro paa, at Gud vilde berøve ham netop dette Barn, som lige fra sin Fødsel — fordi det var det ældste — havde